

Sygn. akt IV U 183/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Musiał

Protokolant: st. sekr. sądowy Jolanta Stawarz

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r. w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania D. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 15 stycznia 2016 r. nr (...)

w sprawie D. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. D. (1) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od dnia 1 grudnia 2015 r. do dnia 30 listopada 2017 r.

Sygn. akt IV U 183/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 12 lipca 2016 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 15.01.2016 r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił D. D. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W szczególności organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 15.12.2015 r. uznana za zdolną do pracy.

D. D. (1) w odwołaniu od decyzji domagała się jej zmiany i przyznania jej renty w zw. z chorobą zawodową, ponieważ jej stan zdrowia nie uległ poprawie. Zaskarżona decyzja jest krzywdząca, ma stwierdzoną chorobę zawodową i od 1990 r. miała przyznaną z tego powodu rentę. Mimo systematycznego leczenia objawy choroby nadal występują i nie może podjąć zatrudnienia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na brak przesłanek do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, podtrzymując tym samym argumenty zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. D. (1) urodzona w dniu (...) r., ma wykształcenie średnie ogólne, pracowała jako monter podzespołów elektronicznych w (...)w S.. Państwowy Terenowy Inspektor Sanitarny decyzją z dnia 23.05.1990 r. stwierdził u odwołującej chorobę zawodową: zapalenie skóry pochodzenia zawodowego. Odwołująca od 01.07.1990 r. do

30.11.2015 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Od 01.07.2015 r. pobiera emeryturę, którą do dnia 30.11.2015 r. pobierała w zbiegu z rentą z tytułu niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową wypłacaną w 50%.

/okoliczności bezsporne/

Odwołująca w dniu 27.10.2015 r. wystąpiła z wnioskiem o rentę w zw. z chorobą zawodową.

(dowód: wniosek z dnia 27.10.2015 r. –k. 20 ar czV)

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. ustalenia istnienia u D. D. (1) niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673) w zw. z art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162 poz. 1118 z późn zm.) i Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty dermatologa.

Na podstawie wyników badań i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły specjalista dermatolog stwierdził, że odwołująca choruje na:

- wyprysk kontaktowy zawodowy w przebiegu uczulenia na epidian.

Biegły sądowy stwierdził, że odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, okresowo od dnia 01.12.2015 r. do 30.11.2017 r. Niezdolność do pracy pozostaje w związku z chorobą zawodową.

Z uzasadnienia opinii wynika, że odwołująca od 1973 r. leczona z powodu wyprysku kontaktowego. Od 1990 r. z tego powodu na rencie inwalidzkiej w zw. z chorobą zawodową. Wyprysk alergiczny jest chorobą przewlekłą przebiegającą z okresami remisji i zaostrzeń. Utrzymuje się przez całe życie jeżeli jest wywołany silnym alergenem, do których należy epidian. Wyniki leczenia zmian wypryskowych są niezadowolające pomimo systematycznego leczenia udokumentowanego dokumentacją medyczną, ponieważ uczulenie jest zjawiskiem trwałym. Epidian znajduje się w tzw. skrytych źródłach alergenu i niemożliwe jest całkowite zabezpieczenie przed kontaktem skóry z tym alergenem. Znajduje się między innymi w sztucznej biżuterii, klejach, lakierach pokrywających różne wyroby, co jest istotnym powodem uczulenia w środowisku domowym.

(dowód: opinia sąдово-lekarska- k. 9 as).

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego, ale Sąd ich nie podzielił uznając je jedynie za polemikę z stanowiskiem biegłego, które w ocenie Sądu było przekonujące i należyście uzasadnione. Z tych przyczyn oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej tego samego biegłego.

Opinia w ocenie Sądu spełnia ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 k.p.c. i art. 285 k.p.c., a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Odwołująca nie kwestionowała opinii.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Kwestią sporną pomiędzy stronami jest ustalenie, czy zostały spełnione przez D. D. (1) przesłanki w chwili orzekania do pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 6 ust.1 pkt.6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz.1673) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek

wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Równocześnie w myśl art. 4 powołanej ustawy za chorobę zawodową uważa się chorobę określoną w wykazie chorób zawodowych o którym mowa w art. 237§ 1 pkt 2 Kodeksu pracy, jeżeli została spowodowana działaniem czynników szkodliwych dla zdrowia występujących w środowisku pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Stosownie do dyspozycji art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 748, z późn. zm.), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust.2 powołanego przepisu). W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczona ze względu na stan zdrowia jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, czy też stan jej zdrowia pozwala uznać ją za zdolną do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS. W toku postępowania sądowego ubezpieczona została poddana badaniu przez biegłego lekarza dermatologa. W świetle poczynionych ustaleń odwołująca jest nadal częściowo niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową, okresowo na okres od dnia 01.12.2015 r. do 30.11.2017 r. Odwołująca z powodu stwierdzonej choroby zawodowej tj. wyprysku kontaktowego zawodowego w przebiegu uczulenia na epidian jest częściowo niezdolna do pracy w zw. z chorobą zawodową w zawodzie monterki podzespołów elektronicznych. Innego zatrudnienia nie wykonywała. Odwołująca od 1973 r. leczy się z powodu wyprysku kontaktowego, a od 1990 r. z tego powodu na rencie inwalidzkiej w zw. z chorobą zawodową. Wyprysk alergiczny jest chorobą przewlekłą przebiegającą z okresami remisji i zaostrzeń. Utrzymuje się przez całe życie jeżeli jest wywołany silnym alergenem, do których należy epidian. Wyniki leczenia zmian wypryskowych są niezadowolające pomimo systematycznego leczenia udokumentowanego dokumentacją medyczną, ponieważ uczulenie jest zjawiskiem trwałym. Epidian znajduje się w tzw. skrytych źródłach alergenu i niemożliwe jest całkowite zabezpieczenie przed kontaktem skóry z tym alergenem. Znajduje się między innymi w sztucznej biżuterii, klejach, lakierach pokrywających różne wyroby, co jest istotnym powodem uczulenia w środowisku domowym. U odwołującej nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia i jest ona nadal okresowo częściowo niezdolna do pracy w zw. z chorobą zawodową.

Podstawę procesową rozstrzygnięcia stanowi art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.